

Prædiken til 3. søndag efter trinitatis

Luk. 15, 1-10

Min far var nok blandt nogle af de første, der legede småfilms-fotograf herhjemme. Efter krigen blev det muligt for helt almindelige mennesker at anskaffe et af disse fantastiske småfilmsapparater, der nok ikke filmteknisk har været så meget at råbe hurra for, men som gav mange familier en hel ny form for billederindringer, de levende. Far var med på moden fra midt i 1950'erne og hjembragte som ung FN-soldat i Gaza og Transjordanien spændende filmklip, som han naturligvis derhjemme blev indbudt til at vise og fortælle om i præstegården og forsamlingshuset. Trods røde pletter og flimrende sorte striber på filmstrimlerne må det have imponeret de tilstedeværende på samme måde som nutidens Powerpoint kan gøre det med os. Da han nogle år senere var blevet stolt far, var det naturligvis mig og mine søskende, der blev udødeliggjorte på celluloidstrimlerne, der konstant knækkede under forevisningerne, men som i modsætning til video kunne spilles bagfra til almindelig morskab. Hvorfor fortæller jeg noget her på prædikestolen, som vel egentlig kan være ganske uinteressant for andre? Det gør jeg, fordi der blandt de mange småfilmsklip findes en sekvens, som jeg kom til at tænke

på i forbindelse med de tekster, som vi har lyttet til i dag i kirken. Faktisk kom jeg til at tænke på 2 filmklip, hvis hele sandheden skal frem, den anden har nu slet ikke noget med sagen at gøre, da den viser min mors jubel, da hun juleaften 1964 pakker en helt ny Nilfisk støvsuger ud. Måske skulle man prøve at sælge det klip til firmaet? Nej, det er et andet klip, som jeg egentlig tænker på, og som stadigvæk gør indtryk på mig. Det er optaget på en varm sommerdag på Hjerl Hede i Midt-jylland. Min far står et sted og filmer mig. Jeg er vel en 2-3 år gammel. Jeg går ubekymret rundt med lyseblå skagenshat og blå shorts mellem en masse voksne menneskeben med sandaler. Tydeligvis helt optaget af at opleve, døv for ethvert advarende råb og ligeså tydeligt ved at bevæge mig helt på afveje, bort fra mine forældre. Filmen afslører, hvordan denne situation ligeså langsomt går op for mig, hvordan jeg får en ubehagelig følelse af, at jeg er ganske alene i verden mellem en masse fremmede voksenben. Jeg begynder først at gå den ene vej, skubber irriteret til et par ubehageligt behårede voksenben, så vender jeg om og tripper den anden vej, hvor der pludselig står en gås i vejen (den havde før været gan-

ske interessant, nu er den både truende og farlig). Tårerne begynder at pible frem, jeg begynder at småløbe uden mål eller med, i ring omkring mig selv. Jeg er i den grad fortabt, det kan ingen være i tvivl om. Og jeg råber i min kvide, medens tårerne og næsen løber om kap med benene. Så ryster filmen, pludselig ser man det hele i en skæv og helt unaturlig vinkel. Far må være på vej hen for at hjælpe mig, men kameraet snurrer stadigvæk, han har glemt det fuldstændigt, han har kun mig i tankerne, og det sidste man ser på filmen er en arm, min fars arm og store hånd, der rækker ned mod mig og griber fat i mig. Hvor er jeg dog stadigvæk glad i dag næsten et halvt århundrede efter for den hånd, som blev rakt ud og fandt mig, også selvom det gik lidt ud over filmkvaliteten.

Når jeg kom til at tænke på den gamle smalfilm, så er det, fordi teksterne i dag handler om at blive væk, selvforskyldt og uforkskyldt. Der er mange måder at blive væk på og føle sig fortabt på som menneske. Helt konkret kan vi blive væk, fysisk og geografisk, men vi kan det også – og det sker måske egentlig meget oftere - i overført forstand, i sjælelig, åndelig forstand. Som børn oplever vi det, men lykkeligvis er der jo som oftest en hånd fra en mor eller far, der griber fat i os, som jeg oplevede det engang for længe siden. Men senere i livet, som voksne kan vi også blive væk og blive overvældet af fortabthed. Og da er det ikke altid den forældrehånd, der greb i barndommen, som vi nu håber på.

I evangeliet i dag fortæller Jesus et par småhistorier. Eller rettere lignelser, fordi det

bortløbne får og den lille mønt, der er faldet ned i en revne i gulvet under sofaen, jo egentlig er billeder på noget andet, på os. Ligesom manden, der går ud for at finde sit får og konen, der endevender hele huset for at finde sin mønt, er billeder for noget andet, for Gud. Ligesom vi naturligvis ikke er får eller småmønter i bogstavelig forstand, så er Gud naturligvis heller ikke hverken en mand eller en kone i bogstavelig forstand. Men ligner. I Det gamle Testamente siger Gud til en af sine profeter: ”Gud er jeg, ikke mand!” Gud er mere end mand, ligesom vi er mere end får. Lignelserne er billeder på noget, som kendetegner os og kendetegner Gud. Et får har det med ligesom den lille dreng på Hjerl Hede at blive så optaget af sig selv og det grønne græs på den anden side, at det let begiver sig på afveje og i værste fald ikke af sig selv kan vende om og finde tilbage igen. Småmønter triller som bekendt også let væk. Har man nu imidlertid mange får og masser af penge, så spillede det vel ikke den store rolle, skulle man mene. Hvis man er det, som Gud altså ikke i den forstand er. For her er det, at Gud er Gud og ikke mand, dvs. tænker som vi. Hvad betyder et enkelt menneske for Gud, når Gud har så mange andre, kan man(d) med eller uden D spørge? Hvad betyder ét vildfarent menneske for en Gud, der har så mange andre, hvis tro og trofasthed sikkert er meget større, meget retfærdigere, som det hedder i lignelsen? Med sine lignelser giver Jesus os svaret: Det menneske betyder så meget, at Gud ligesom hyrden og konen i lignelserne vil sætte alt og alle kræfter ind på at finde og redde det menneske. Et for os

måske helt uforholdsmæssigt dybt engagement i noget, der vel ikke kan betyde så meget. Lignelserne fortæller os noget ganske andet. For den Gud, som Jesus fortæller os om, betyder det vildfarne og fortabte noget, og han vil, at vi skal vide, at vi har en Gud, der er villig til at lede efter os med lys og lygte, så vi kan komme vel hjem hos ham. Det er en ganske vidunderlig tale, som Jesus præsenterer os for i dag, en tale om en kærlighed, der er så grænseløs, at den ikke vil lade mig gå til eller gå under, selvom jeg måtte være gået ud over grænserne og er blevet borte for både mig selv og Gud. En grænseløs kærlighed, som Gud, for at vi skal forstå og høre om den, har ladet tage skikkelse i ham som fortæller disse lignelser denne morgen for os. En anden dag fortalte Jesus af samme grund en lignelse om Guds grænseløse kærlighed, en lignelse om en mand, hvis søn fik sin arv udbetalt på forskud og derpå drog ud i verden for dér at blive klar over, at han ganske og aldeles var blevet borte både for sig selv og sin far, fysisk og åndeligt. Denne søn, siger Jesus, gik imidlertid i sig selv og vendte om, da han indså, at han var blevet borte. Han vendte selv hjem, dog uden hverken at nære håb om eller have nogen grund til at møde tilgivelse hos sin far. Og faren tog imod ham med åbne arme, uden en eneste bebrejdelse men med kys og knus og kaldte til fest: for hans barn, som var blevet væk, var vendt tilbage. Men det er ikke altid, vi selv formår at finde tilbage, og da viser Gud sig atter som Gud og ikke mand. Han tager selv staven i hånd og går ud og leder uophørligt. Gud lod, for at vi skal kende Ham som Gud,

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

sin grænseløse og tilgivende kærlighed få skikkelse i den Søn, som han julenat lod komme til verden. Som døbte i Jesu navn er vi uden at have gjort os fortjente på nogen måde (og tænk blot på de små i dag, hvordan skulle de kunne gøre sig fortjente ud over ved at være mennesker) er vi og de taget med i den flok, som Gud aldrig vil vende ryggen til eller lade forvilde sig bort. Egentlig fortæller Jesus os med dagens to lignelser bare, hvilken storslået Gud vi i kraft af vores dåb er blevet knyttet til.

Vi lever i en verden, hvor der stilles så utroligt mange krav til os, hvor vi hele tiden skal gøre os fortjente og værdige og måske alligevel ender med at blive forkastet, kasseret eller væk. En verden fyldt med så mange muligheder for at komme på afveje, selvforskyldt som uforskyldt. Midt ind i den verden og i den virkelighed lyder der så et budskab om, at der er Én, som ikke vil, at jeg skal blive væk – heller ikke selvom jeg bliver det her. At der altid er Én, jeg kan vende tilbage til, og som vil tage imod mig. Og hvis jeg ikke selv magter det, formår at vende om af mig selv, så lyder det, at der er Én, der som hyrden og konen i lignelserne selv vil gå ud og søge efter mig. Én der vil række hånden ud for at gribe mig i min nød og lede mig hjem ad rette veje. Det var egentlig bare det, hånden på den gamle smalfilmsstrimmel mindede mig om – at der findes en Gud, der nok skal finde mig, og som vil tage imod mig, selvom jeg for en tid glemte ham og fór vild.

Som vi bad, da denne morgens gudstjeneste begyndte:

Himmelske Far, du vil ikke

at én af os skal gå tabt.

Du søger, til du finder,

og kalder, til vi hører.

Tak for din utrættelige trofasthed.

Lær du også os at gå i os selv

og at turde tro på tilgivelsen,

så der kan blive glæde i himmel og på jord

over, at vi er dine genfundne børn.

(Holger Lissner)

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og

bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første

begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Lars Hagensen

Dalum

Salmer:

754, 27, 450, 474, 1-2 og 7, 613, 697